

[Erling Olsen]

straks får fremskridtspartiet som sine korsfarere.

Endelig er det urimeligt at lægge så megen modsætning imellem, hvad der i debatoplægget kaldes for en industrierorienteret samfundspolitik og en sektorpolicy for industrien. Af pædagogiske grunde kan man måske nok præcisere disse begreber, men ved at give dem en central placering i fremstillingen bevæger man sig atter ind på religionskrigenes område og væk fra det realpolitiske.

I socialdemokratiet og fagbevægelsen ønsker vi nok at føre industripolitik, men vi har ikke det ringeste ønske om at blande os i detaljerne, sådan som det fremgår af debatoplægget. Vi har oprigtig talt andet og nyttigere at foretage os. Vi tror heller ikke, at man med usvigelig sikkerhed kan udpege bestemte brancher som vækstområder, andre som stagnerende og andre igen som afblomstrende. Debatoplægget fortæller heller ikke os noget nyt ved at påpege, hvorledes vækstområderne krydser på tværs gennem forskellige sektorer, netop fordi de er virksomhedsbestemte og markedsbestemte. Vi kunne måske supplere ved at nævne f. eks. udviklingen på B & W, som viser, at vækstområderne også krydser på tværs inden for de enkelte virksomheder. Vækstproblemerne gribes nu engang mest hensigtsmæssigt an ved at erstatte kamp med samarbejde både i samfundet og på den enkelte arbejdsplads.

Den praktiske industripolitik må have som sin fornemste opgave at drage erhvervslivet og fagbevægelsen ind i nogle mere konkrete drøftelser om netop det, der udtales i debatoplæggets kapitel om det industrielle miljø. Det drejer sig om den mere præcise udformning af det offentlige anlægspolitik i videste betydning, uddannelsespolitikken, energipolitikken, trafikpolitikken og den fysiske planlægning. Det drejer sig også om at få virkeliggjort tankerne om offentlige udviklingskontrakter til industrien. Det må hurtigst muligt gøres til praktisk virkelighed.

Men det kræver, at man stiger ned fra prædikestolene, opgiver religionskrigene og sætter sig ved forhandlingsbordene, og det er også dér, man træffer socialdemokratiet.

Maisted (FP):

Det lyder selvfølgelig meget besnærende, når handelsministeren og hr. Erling Olsen

taler om deres gode vilje over for dansk industri, men det hænger ikke særlig godt sammen med de betingelser, man har givet dansk industri at arbejde under.

I de sidste 16-17 år er der foretaget en fordeling, der ikke tilgodeser en fornuftig industriel udvikling. I denne periode har man ved store offentlige investeringer hindret en naturlig investering i industrien, og det vil selvfølgelig føre til de problemer, vi har i dag, hvor vi har betalingsbalanceproblemer. Det vil det gøre, fordi man har anvendt de midler, som burde være anvendt i produktionsapparatet, til at udvide den offentlige sektor og nybyggeriet. I dag er det sådan, at ca. halvdelen af de danske statsborgere over 15 år helt eller delvis lever af de offentlige kasser. Man har fra socialdemokratiet fuldstændig overset det meget naturlige, at hvis man vil føre en sådan politik, så er man tvunget til at have produktionsdækning for udgifterne. Det allervigtigste er, at man har skævvredet Danmark i 16-17 år, og man har forhindret, at der kom en naturlig udvikling i industrien, der burde have været forudsætningen for, at man havde en ekspansion i den offentlige sektor.

Man har lagt en række restriktioner og et enormt skattetryk på dansk industri, ja, i det hele taget på dansk erhvervsliv, og så kommer handelsministeren bagefter og siger: her giver vi en masse serviceydelser til den industri. Forholdet er selvfølgelig det meget enkle, at når dansk erhvervsliv og dansk industri skal af med mange midler for at køre den offentlige sektor, så søger de så vidt muligt at få så mange af dem som muligt tilbage igen. Det er en helt naturlig reaktion for erhvervsfolk, at de prøver at redde nogle af de penge, der er smidt ud.

Handelsministeren taler om gratis ydelser – men der er ikke noget, der hedder gratis ydelser. En hvilken som helst ydelse skal betales. Der skal på et eller andet tidspunkt være balance imellem indtægter og udgifter. Det vil sige, at man skal sørge for at have en produktionsdækning. Det må man på længere sigt stille og roligt indstille sig på. Der er hårde love i det økonomiske liv, der nok skal slå igennem her.

Et andet spørgsmål er: hvordan er det så med lysten til at drive virksomhed i Danmark? Den er meget ringe, for med den inflation og de høje skatter, vi har, har vi fået